

Генади Стоилов

Хвърчила се реят в небето

1.

– Иса! Иса, тук ли си? – гласът на дона Октавия бе с лека нотка на раздражение, нещо крайно необичайно за нея. – Иса, моля те, идвай по-бързо.

Исабел излезна измежду гъстите клони на храстите, които допреди малко сякаш бяха нереални, обхванати от трептене и нереално избледняване на цветовете. По колената на момичето беше полепнала светла пръст. Дона Октавия още повече намръщи хубавото си лице, като видя петната върху розовия плат на роклята.

– Дона Октавия, там видях нещо много странно, но и много красиво – каза Исабел и посочи към храстите.

– Градината с рози е най-странното място на света, мило момиче. Но друг път не отивай сама там. Особено след като приближава буря.

Като потвърждение на думите ѝ се разнесе тежък грохот на гръмотевица. В Долината всички знаеха какво значи лятна буря и това, което можеше да причини с мълниците си.

Двете забързаха към родовата къща, която се намираще недалеч от градината. На опита на Исабел да разкаже за преживяното там, дона Октавия каза само едно кратко и нетърпящо възражение „По късно“ и не продума докато не се прибраха.. Това нещо, което видя, успя да помрачи настроението ѝ непоправимо. Когато се прибраха, тя изпрати Исабел веднага да се преоблече и да се представи като е готова. Щом момичето се качи на горния етаж, тя седна обезсилена до прозореца и затвори очи. Мислите ѝ се опитваха да се успокоят, сълзите напиреха да бликнат, но не беше сега момент да ги освободи. И сякаш вместо тях заваля дъжда. Първите капки тихо потропаха по прозореца и Октавия отвори очи, заслушана в тътена на гръмотевиците. Денят едва беше преполовил и ги очакваше един дълъг следобед в просторната всекидневна.

Дон Рабида, баща на Исабел и собственик на най-голямото имение в провинцията Хиспаньола, се върна късно следобед от пътуване до съседната провинция Етерни. Тропотът на конете предизвести домашните му и те станаха да го посрещнат, като двама от прислугата хукнаха за сухи кърпи. Дъждът навън се изливаше от часове, без да мисли да спира.

Вратата, същата тази врата донесена чак от далечния север и повод за завистта на дон Бера и дон Тамири, се отвори широко, като позволи

на развихрили се вятър да влети с пръски дъжд.

– Момичета, дойдох си! – гръмко викна дон Рабида и мустаците му весело щръкнаха.

Исабел заобиколи двама от охраняващите го войници и се притисна към неговото едро тяло.

– Страшно време, сякаш препускахме през ада – каза дон Рабида и вдигна Исабела, целувайки двете ѝ страни. – А ти, малка палавнице, беше ли послушна?

– Татко, така се радвам, че си тук. Нали няма да заминаваш пак? – хитро избегна отговора Исабел и прегърна баща си. А нас замалко да ни хване дъжда и бурята навън.

– Така ли? А да не би някой пак да се е измъкнал от дона Октавия и тя да го е търсила цял предиобед?

– Простете ми дон Рабида, пристигнаха товарите от Дриам и не съм усетила кога е изчезнала – дона Октавия се приближи и поклони извинително.

Двамата с Рабида се погледнаха в очите и разбраха нещо, което беше известно само на тях.

– Значи така, млада дона, проявяваш вкус към приключенията? Надявам се друг път да не притесняваш тези, които те обичан и грижата им за теб е преди всичко друго – дон Рабида търкаше с кърпа лицето си, като спря за миг и погледна много строго Исабел. Тя сведе глава виновно, но веднага я вдигна и се усмихна дяволито.

– Тогава нека и дона Октавия да идва с мен, може ли?

Всички се засмяха и влезнаха навътре. Войниците отидоха по коридора към тяхното крило, за да сменят прогизналите си дрехи и да си починат след дългата езда. Дон Рабида също отиде да сложи сухи дрехи, като заръча да запалят камината и да донесат от „Златните листа“, любимото му кралско вино.

Вечерта тихо дойде под дъжда. Вятърът беше утихнал В голямата къща на рода Деливеранс, един от уважаваните не само в Долината, но и в цялото кралство, всеки се беше заел да върши нещо дребно, с което да запълни времето за вечерята. Едни от прислугата бяха в кухнята, други в големите хамбари. Войниците, тези които не бяха на постове, си бяха в стаите и се занимаваха с оръжието, играеха карти или просто дремеха, приспивани от песента на дъжда, леко потропващ по первазите.

Дон Рабида преглеждаше списъците с получените стоки, като сверяваше записките си, направени в провинция Етерни. Дона Октавия му помагаше, като отмяташе тези от стоките, на които променяха цената.

Вземайки чашата си с вино, Рабида се облегна и бутна книгите. Отпи и задържа малко глътката. Искаше да усети неповторимия вкус на чудесното вино.

– Ходила е там, нали? – попита той, след като се увери, че Исабел е при готвачите в кухнята.

– Съжалявам, ще сложа пост пред градината. Вече е голяма и не знам дали ще можем да я държим настрана от там – тихо, с някаква неизказана тъга каза дон Октавиа. Тя сплете дългите си изящни пръсти и стискайки ги те се изпънаха. – А там нещо ставаше, това място сякаш я позна, цялото трептеше и се извиваше, като в танц. Нямахме нито един цвят в него и беше прозрачно, и тя стоеше в средата, тя грееше., Рабида, тя беше извор от светлина, тя беше слънце! – Октавиа не успя да спре сълзите си, които потекоха с отблясък от светлината на свещите.

– Знам, че тя е точно това, а може би ни напомнят за идващия ден, той е така близко. Чак ме е страх от това бъдеще, което не знам какво ще ни донесе.

– Може би трябваше да заминем, някъде, накрая на света, далеч от тук и може би нямаше да може да ни последва тази наша орисия.

– Ние не можем и няма къде да отидем – тази увереност беше неотменима от нито една сила на света. Той вдигна чашата си и погледна през нея към танцуващите пламъци в камината. – А и тя трябва да е тук, нали за нея го правим, как да я оставим сама?

Тишината, която настана след последните думи на Рабида, беше силна и от врявата по пазара. И двамата го усетиха и заговориха едновременно, заглушавайки този крясък.

– Така... – каза Рабида.

– Винаги... – започна Октавиа.

Смехът им малко освободи главите им от тежките мисли, надвиснали като черни облаци.

– Така бързо лети времето. Сякаш вчера стана всичко – повтори дон Рабида.

– Така е, наистина минаха като на един дъх тези десет години. Десет години, Рабида, нима ги усети? – жената покри очите си с длани.

Дон Рабида се изправи и я приближи. Той притисна към себе си плачещата Октавиа и галейки я по махагоновите коси, усети силата на въпроса.

– Скъпа Октавиа, само ти успя да я запазиш, ти и твоята доброта и обич, аз бих изпуснал това слънчице още в началото. Направила си повече от възможното. Времето, което ни беше дадено, е най-прекрасният

миг, който може да ни се даде.

– Винаги съм се питала – какъв ли е онзи свят, нейният истински свят, от който тя дойде.

– Вероятно никога няма да узнаем. Всичко е толкова необяснимо за нас, просто някой ни даде шанс да изживеем малко по-дълго смъртта си под светлината на нещо неземно.

Те постояха така, безмълвно хванати за мъртвите си ръце. Когато прозвуча звъненето на камбанката за вечеря, се спуснаха с нежелание и тръгнаха към трапезарията.

2.

Исабел, преди да заспи, дълго мисли за това, което видя днес в градината. Но най-чудно ѝ беше, защо дон Октавия не дойде при нея, а сякаш изплашена от нещо, стоеше настрани и само я повика. Сигурно и тя е виждала онези неща, но те не бяха страшни, напротив, толкова приятно усещане не беше имала досега. Бяха така живи и игриви, пъстри форми от светлини, които се въртяха около нея и направиха цветни стени наоколо. Имаше и още някакви странни неща, непознати като явления, но не и плашещи. Всички и бяха някак познати и близки. Звучите, издавани от формите светлина, звучаха като отдавна забравена мелодия на песен. Общо взето, в един момент, Исабел се почувства като у дома си, където и да беше това. Как искаше да разкаже за преживяното, но дон Октавия не пожела да говорят за нищо през този ден, а да опита да го сподели с баща си не смееше. Той беше много недоволен, когато Исабел се измъкваше и трябваше да бъде търсена.

Замисли се за дон Октавия. От доста време се питаше защо тя е само управителка на имението Деливеранс, в частност и нейна гледачка, а не и жена на баща ѝ, дон Рабида. Знаеше, че майка ѝ си е отишла при раждането, а дон Октавия е нейна далечна близка. Живеели в една далечна провинция на юг, зад Мъртвата планина, когато баща ѝ е посетил дома на бъдещата си съпруга по търговски дела. Майката на Исабел се казвала Изабел Нирина, която е дошла тук заедно с дон Октавия, която е придружила по-богатата си роднина като компаньонка и приятелка. Когато дошъл трагичният ден на раждането на детето, издъхващата майка пожелала то да носи нейното име. Тогава и дон Октавия останала завинаги в провинция Хиспаньола, имението Деливеранс, като помощничка на дон Рабида в отглеждането на Исабел, а по-късно и като управителка на цялото имение.

Исабел знаеше тази история още от съвсем малка. Много нощи тя беше слушала тихия вълшебен глас на дон Октавия да ѝ разказва за невероятната светлина на майка ѝ, че тя трябва да помни, че е родена от лъчиста чистота и доброта, която е неповторимо рядко срещана в живота. С годините Исабел виждаше, че дон Октавия е невероятно красива, когато минеше край някой, тя го окъпваше в сиянието си и Исабел искаше именно тя да е нейната майка. Но неизменно получаваше отговора – „Аз съм нищо, Иса, трябва да знаеш, че ти си родена от светлина и все

повече заприличваш на своята майка с красотата си.“

Опитвала се бе да разбере нещо от многото служители в имението, но всички те бяха дошли след раждането ѝ. Въпреки това, когато виждаше баща си заедно с дон Октавия, тя беше уверена, че те си подхождат толкова много и едва ли би имала нещо против дон Октавия да стане нейна втора майка, след като и без това тя я е отгледала.

Стана ѝ приятно като си помисли за тях двамата – най-добрите и прекрасни хора, които можеше да има на света. Сякаш бяха приказни герои, дошли от легендите за времената, в които всички са били като тях. Исабел беше доловила искрици на силни чувства между тях – някой поглед, дума или леко докосване един до друг. Тя бе благодарна, че е тяхно дете.

Затвори очи и се опита да извика спомена от преживяното днес. Шарената дъга се завъртя и скоро я понесе в обятията на един прекрасен сън.

3.

Дон Рабида седеше пред камината, всички в къщата отдавна си бяха легнали. Преди малко и летният дъжд спря и сега само огънят прошу-моляваше – дърветата пукаха като ставите на старец, пламъците се изпъваха и плющяха, помнеше този звук от платната на корабите, а пръските от искрици напомнях на ронещи се звезди от нощното небе.

Той протегна ръце към огнените езици, които хищно се извиха и стрелнаха към тях. Сякаш не усети паренето им. Вече знаеше, че няма да са много дните, в които да се радва на тези дребни неща от живота, но именно те щяха да му липсват след като...

Отдавна не си беше спомнял за миналата и онези есенен ден. Отпусна се и облегна се и облегалката изскърца. Огрян от огъня, Рабида отвори стаята със спомени.

Беше млад благородник, родът му от най-старите. Вече имаше име на честен и почтен търговец, а и участието в походите срещу нахлудите от юг диви племена го беше покрило със слава и множество отличия. Лично кралят го покани да отиде и заживее в столицата, дори и в самия дворец. Но той предпочете да се върне в родния край, където стана пръв сред местните благородници.

На един от родовите балове давани винаги в началото на лятото в някое от именията на провинцията им, помнеше, че се състоя в къщата на приятеля му дон Бера, се запозна с дон Октавия Нина. Още тогава, при тази първа среща, когато погледите им се срещнаха и той пое ръката ѝ, двамата разбраха това, за което казваха, че е вечно и неизлично от времето между тях двамата. Започнаха да се срещат и всички очакваха скоро двата големи рода да се сродят.

Един ден, беше в първите дни на есента, когато птиците отлитат на юг, а вятърът става малко по-суров и листата се обагрят в ярки цветове, те се разхождаха из голямата градина в имението Рабида. Тази градина беше забележителна с редките видове растения в нея. Още дядото на дон Рабида беше носил от далечните земи и места малките семенца, от които се бяха издигнали високи и горди дървета. Не говореха, мислите им бяха едни, вече го бяха разбрали, просто се наслаждаваха на присъствието си тук, един до друг, в този малък рай от цветя. Спряха за момент, загледи в дълбочината на любовта си, която озаряваше със сияние очите им.

Рабида не улови съвсем отначало промяната, която настъпи неусетно край тях. Просто изведнъж се видя обгърнат от мрак, който бе всичко – нямаше небе, нито далечен хоризонт, само тъмнина и нищо друго. Усети я как е лепкава и студена, като мъглива утрин, но тази лепнеща влага се стичаше по тялото. Октавия беше паднала на земята, очите и широко отворени, ръцете отпуснати безсилни, и цветът на живота се оттичаше от красивото лице. Последното, което Рабида направи тогава, бе да се свлече от тежестта на лепкавия студ. Сега знаеше, че в този момент той е е бил мъртъв, но за последвалото съживяване помнеше само силното поемане на въздух, като че се е давел и едва достигнал повърхността. Същото се бе случило и с Октавия, която рязко вдиша и задра с ръце влажната почва под тялото си.

Тогава се появи и онзи глас. Влезна направо в мислите им, безгласен и прекъсващ, сякаш също давец се.

– Трябва да спасите... – нахлу той в съзнанието и на двамата, но не разбраха последната дума. – Аз ви връщам живота, макар и за кратко, но трябва да гледате... десет пълни завъртания на света ви около вашето слънце. Толкова ще ми трябва, за да се върна..., която ще укрепне и чак завръщането ми. Спасете и отгледайте, моля ви!

После всички утихна и от нищото се появи топка светлина, която падна в ръцете на Рабида. Тя бликаше, жива и галеща и го огря и стопли. Тъмнината стана прозрачно-бледа и с появилия се вятър започна да се разнася. Двамата с Октавия се изправиха и откриха, че всичко около тях е мъртво. Всичко, което е било частица от живота, беше увяхнало и изсъхнало. Сякаш не бяха в своя свят, тук беше чуждо и страшно, като миг, убиващ с идването си.

Но от светлината в ръцете му, около тях, като в сън, се появи един цвят, който се вилете в нищото, после втори, последван от други цветове. Сякаш някой тъчеше на вълшебен стан живот и насищаше с нишки безкрайността. Така животът се завърна, бликащ от малкото момиче, в което се превърна неземната светлина. Излезнаха от градината, която бе разцъфтяла без да има значение сезона, който не беше за цъфтене. Много неща откриха все още мъртви, но оживяваха пред тях. И много неща не бяха същите при промяната, а и много неща просто не се появиха, изчезнали в неизвестността. Родните места на Октавия ги нямаше, там се издигаше Мъртвата планина – там нищо не можеше да вирее, място лишено от живот и присъствие на каквото и да е.

Дона Октавия остана завинаги тук, при своя любим и при най-голямото чудо – светлината, родила детето Исабел и само те двамата знаеха,

че всичко, което е живот, всъщност се крепи на това дете и когато то си отиде, отново ще приеме истинската си форма – мъртва земя и хиляди мъртви души.

Дон Рабида отвори очи, огънят беше отдавна угаснал. Останала е само пепелта, с каза той, всъщност няма и ние не сме точно това – цветя от изгляла пепел, чакащи ветреца, който ще ги разпилее.

Преминалата нощ вече очакваше идването на зората, а с нея и новия ден.

4.

На рождения ден на Исабел дон Рабида и дона Октавия устройха тържеството пред къщата. Украсените прозорци весело отразяваха слънчевите лъчи на следобедното слънце. Пъстри хвърчила се издигаха в небето, водени от веселия смях на рояка деца, дошли на празника. Прочути сладкари бяха доведени от цялата провинция и отгрупваха масите с торти и сладкиши, на които многобройните гости не можеха да устояват.

Дон Рабида бе седнал сред другите донове и доволен наблюдаваше играта на децата. Дона Октавия заедно с другите дами разговаряха и често се смееха на някоя лудория на децата. Но от сутринта тя имаше едно неприятно предчувствие за нещо, но не го сподели, само че преди малко скрито бе допряла ръката си до тази на дон Рабида, търсейки подкрепа. Той усети това, като стисна и леко я задържа. Сам знаеше, че нещо може да се случи на този ден.

Гостите унищожаваха огромни количества вино, особено дон Тамири, който развеселен гонеше най-малките, правейки се на горско чудовище от местната легенда за страшилищата от Тъмната гора, но запасите, както и лозята на рода Деливеранс бяха безкрайни.

Рабида тъкмо беше махнал да донесат още от златистото Кралско вино, когато всички изведнъж замряха и замръзнаха. Само тримата – Рабида, Октавия и Исабел, останаха в съзнание. Също и снопа хвърчила, които незадържани от нищо се понесоха свободни, като букет цветя, разпилени от вятъра.

Празничният двор заприлича на населена от кукли градина, която някой, който не е искал да бъде сам, е направил и седнал в компанията на играчки, решил да изпие чаша хубаво вино.

Отдолу, откъм онази странна градина, се зададе човек. Рабида и Октавия станаха и тръгнаха към него. Знаеха кой може да е това. Исабела, вече стигнала до човека, го водеше за ръка и нещо му говореше смейки се.

– Дона Октавия, татко, това е моята половина – гласът и звънеше от радост. – Сега усетих колко ми е липсвала тази част, сякаш съм я чакала цял живот.

– И те допълва, нали, момичето ми? – каза човекът, който изглеждаше съвсем нормално, но всъщност беше от друго място и време. А и

колко лесно предаде истината на Исабел, само с едно леко погалване и тя се преобрази, разбираща и знаеща всичко за онова, което се е случило преди точно десет години на това място.

– Да, но и аз те допълвам – весело се изсмя тя.

– Здравейте, идвам навреме ако не се лъжа? – той се усмихваше, макар че моментът за Рабида и Октавия не беше много приятен.

– Вие ли ни я оставихте... тогава? – Рабида се запъна малко, не знаейки как да нарече случилото се преди години.

– Да и искам да ви благодаря. И на вас, дон Октавия, затова, че запазихте моето... – той изрече непозната дума, както тогава в тъмнината. – Елате, да седнем и да ви разкажа всичко. А и да опитаме и тези невероятни неща, които правите за храна и пиене във вашия свят.

Всички отидоха на масата, заобикаляйки застиналите тела на другите. Октавия и Рабида спокойно приеха случилото се, те го очакваха дълго време, така че съзнанието им не се разбунтува срещу тази невероятна ситуация.

– Благодаря ви, дон Рабида – пое чашата, която му предложиха и човекът вдигна тост. – Да прием за рожденичката, все пак да не забравяме, че има празник това създание от най-чиста светлина. За нейно здраве!

Тримата отпиха от виното, Исабел от чашата си с пресен плодов сок и всичко стана по-леко и приятно. Напрегнатостта в двамата домакини изчезна отведнъж от мислите им. Оставаше да чуят разказа на странника и да..., не знаеха все още какво след това.

– Как се казвате? Или как да ви наричаме? – попита дон Октавия, докато режеше парчета от голямата празнична торта, истински шедьовър на сладкарското изкуство.

– Нека да е дон Феникс, нали това беше птицата, възродила се от пламъците?

– Дон Феникс, радваме се, че сте сред нас – поздрави дон Рабида и вдигна чашата си.

– Татко, нали не се сърдиш за всичко, което се е случило? – доловила тъга, попита Исабел.

– Не, даже напротив, по-хубаво от това не бих и помислил, че може да протече живота, макар и кратко. Ти, Исабел, си най-прекрасното нещо, което можеше да ми се случи и затова ми е мъчно, на дон Октавия също, че се разделяме.

– Те не знаят, нали? – обърна се момичето към дон Феникс.

– Нека го оставим за накрая – загадъчно и отговори той. – Тортата е

чудесна, ще ви помоля, дон Октавия, за още едно парче.

След като опита от сладкиша, той каза:

Хубави неща имате тук, уж не са нищо особено, но са така приятни – виното, тази торта, дори и тези неща над нас.

Всички погледнаха към хвърчилата, някои, някои изпънали въженцата си във все още държащите ги неподвижни ръце. Вятърът ги подемаше, издигаше или снижаваше, като за миг не ги оставяше спокойни. Октавия остана загледана в тях, когато дон Феникс заразказва, прекъсвайки само за да отпие от златистото вино.

– Ние с Исабел сме от друго място във времето, от едно друго измерение на живота, което е на няколко нива от вашето. Те са много, вие не знаете каква огромна сила е животът, той е една огромна безкрайност, наслоена така, че да няма нито начало, нито край. Нашето измерение е свързано с няколко други, едно от тях е вашето, ние пътуваме сред тях, има нещо като тунели за това. Тогава, в онзи ден, нещо се обърка. Понякога става и така. Как да ви го обясня? Мисля, че най-близо е, ако кажа че имаше буря, но тази буря беше във времето и обхвана няколко нива от него. С Исабел, не е всъщност дете, а моята..., нямам точна дума за това, но тя е половината от това, което сме, пътувахме и бурята ни хвана точно между две измерения. Попаднахме тук, във вашето, като при появата си, заради непознати за вас причини, причинихме гибелта на всичко живо в доста голям периметър. А мястото, върху което паднахме, беше точно там – той посочи градината. – И за да се върнем в нашия свят, ни трябваше много енергия. При такова пътуване един от нас би загинал. Няма да ви го уточнявам, но познанията ви в тази област са много слабо развити – дон Феникс помълча малко и помоли домакина си. – Дон Рабида, бихте ли ми сипали от онази бутилка, с по-златистия цвят.

– Това е най-доброто, сега ще оцените истински добрия вкус на виното.

– Благодаря ви. Наистина е великолепно – със задоволство съобщи дон Феникс след като опита от Кралското златисто. – Е, да продължа с историята, която ни среща и обвърза.

– Казах ви, че поради разни закони на времето нямаше да можем да се върнем като едно цяло. Затова едната част от нас, тук седящата Исабел, трябваше да остане във вашето измерение. Можем да се съединяваме д вашите градивни частици, които впрочем са различни от нашите, но все пак достатъчно близки, за да се превърнем в една от вашите форми на живот. И всичко щеше да е от самото раждане на самата частица живот и затова ни трябваше някой да го отгледа и поддържа докато се

завърна, а нямаше да е малко времето, нужно за това. Вие бяхте мъртви, лежахте ей там, не знам как усещате смъртта, но аз тогава ви видях като една голяма празнина в живота.

– Защо не отидохте в земите след тези, мъртвите? – попита Октавия.

– Исабел трябваше да е тук, близо до това място, до тази градина, от която се появи. Оставих нещото, с което влезнах в съзнанието в и го съживих, там и то даваше сила и на вас. А чрез силата на съзнанието на вас двамата успях да изградя, като всичко се крепи на онази силна негова част, за която и не подозирате, че съществува и с нея върнах почти всичко, но имаше и неща невъзвръщаеми – и аз не знам защо. Казах ви, че животът е силен като нищо друго и от едно зрънце може да се изгради цял свят, макар и не точно такъв, какъвто вие познавате. И така, аз се върнах за нея – той взе ръката на Исабел в своята, те се сляха в искрящо сияние, – за да станем отново онази цялост, която бяхме и сме във времето.

– А ние, те и всичко останало? – Дон Рабида бе изслушал тази невероятна, като приказка, история и я прие като напълно реална, макар и чужда.

– Тях ги няма, те не са живи, татко.

– Дон Рабида, всички бяха родени в съзнанието ви и от неговата сила на живот. Нужни бяха, за да хранят вас и Исабел, вашия интелект, който би бил самотен без тяхното присъствие. Отстрани погледнато, мисля си, че тук е просто една празнота. Съжалявам, дон Октавия, но е така. Има явления, които не могат да се управляват така, както бихме искали. Сложно е за разбиране, все пак този илюзорен свят-живот помогна за това, вие да сте живи, макар и неточно в такова състояние, което вие приемате за нормално.

Дон Рабида и дон Феникс доядоха тортата и допиха бутилката вино.

– И сега, това е краят ни, така ли? – дон Октавия галеше Исабел по златистата ѝ коса. Очите ѝ сълзяха, но гласът, макар ѝ тъжен, бе спокоен.

– Време е – каза Исабел и се усмихна, – трябва да тръгваме. Кажете им.

– Време е, наистина. Е, дон Рабида, и вие, прекрасна Октавия, ще дойдете ли с нас?

– Какво!? – каза Рабида.

– Къде?! – попита Октавия.

– С нас, в нашето измерение, в нашето време. Там вие двамата ще се слееете в една форма, в едно неделимо цяло, което – дон Феникс се засмя леко, – ако не попадне в такова състояние като нашето, никога не би се разделило. Ще сте единство в усещанията, в чувствата, мислите ви ще са течащи едновременно в безкрайността на вашата любов.

– А и мисля, че вече не е нужно да сте разделени от нищо на света. Ние ще сме с вас и ви обещавам най-красивото усещане за близост, което можете да изпитате. – Исабел каза това с някаква мека молба и погледна нейната Октавия, която чакаше какво ще реши дон Рабида.

Той стана, огледа се, видя приятелите си, които неподвижно бяха замрели, кой с чаша в ръка, кой отворил уста да каже нещо, дон Бера наклонен към дона Синела, дон Тамири гонещ малкия си син, Рамино, и разбра истината за всичко – за това, че те винаги ще са с него, живи, близки, навсякъде, където и да отиде. Приблужи се до Октавия и я прегърна.

– Искам само да сме заедно – каза той.

– Ще сте, обещавам ви една вечна цялост. А вие, дона Октавия?

– Аз ще съм винаги до него – тихо отговори тя, хванала силната ръка на любимия ѝ човек.

– Тогава, хайде да тръгваме – викна Исабел и ги поведе към градината, която затрептя и вихри се завъртяха, цветовете се разляха и понесоха в лудешки кръговрат. Не след дълго се издигнаха като цветна спирала и потънаха в някакъв отвор, който ги отнесе през пространството.

Бавно, много бавно, като пясъчни кули, всичко започна да се руши – хората, къщите и всичко останало се ронеше, губейки цветовете си и вятърът ги разпиляваше с повеите си, оставяйки само купчини от неща, които някога са били с форми и цвят.

Слънцето грееше над пустотата на нищото и така щеше да е, докато и то не изчезнеше. Освен него под небето бяха останали само хвърчилата, но и те отлетяха съвсем скоро в някаква неизвестна посока.

КРАЙ

© Генади Стоилов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/284>]